

les. Bestemmelsen derom er gaaet enstemmigt og uomtalt gennem Folketinget og er derefter i den givne Form vedtaget i Landstinget og endelig af Rigsdagen som Helhed.

Indenrigsministeriet har da ikke kunnet slutte, som den ærede Forespørger sluttede, nemlig at Rigsdagen ikke har læst, hvad der stod i Motiverne. Indenrigsministeren og Indenrigsministeriet har maattet slutte, at Rigsdagen har læst Motiverne og ikke blot billiget, hvad der stod i Motiverne, men ogsaa erkendt, at hvad Motiverne tilsigtede, var udtrykt i Loven. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt at slutte anderledes. Et Medlem af dette høje Ting kan maaske om sine Kolleger slutte paa den Maade, som det ærede Medlem har sluttet, men jeg tror ikke, at et Ministerium kan slutte saaledes. I Henhold hertil har Ministeriet selvfølgelig ikke kunnet gøre andet end overfor en Forespørgsel fra Brødkornsadministrationen at udtale, at Lovens Ord efter Indenrigsministeriets Opfattelse udtrykker, hvad Motiverne har tilsigtet de skulde udtrykke, nemlig at Godtgørelsen skal følge med Jorden.

Naar dette er blevet foreslaaet af Ministeriet, er det selvfølgelig, fordi der maatte være en fast Regel om, hvorledes en Udbetaling skulde finde Sted, men den Omstændighed, at det fastsættes, at Udbetalingen fra Statens Side sker til den, der i Udbetalingsøjeblikket sidder inde med Jorden, atgør ikke, hvem der faktisk faar Beløbet. Det vil jo komme an paa, hvilke Aftaler der er sket mellem dem, der har solgt Ejendommen eventuelt gennem flere Salg, indtil den endelig er havnet hos den sidste Køber, til hvem Statens Udbetaling finder Sted. Ministeriet har maattet ønske at have en fast Regel og har ment, at det hensigtsmæssigste var, at Udbetalingen fandt Sted i Overensstemmelse med den her givne Regel, nemlig til den Jordbruger, der havde Jorden.

Det er heller ikke helt rigtigt, naar det ærede Medlem mener, at dette er noget, der uforvarende er kommet over Landbrugerne, thi overfor den foregaaende Lov, hvorefter der var en Afgift og en Godtgørelse i Henhold til en foregaaende Lov, har Ministeriet hævdet den samme Opfattelse hele Tiden, at Godtgørelsen burde følge med Jorden. Det er ganske naturligt, at den eventuelle Afgift maatte følge med Jorden, thi i Jorden havdes Udpantningsret, Hæftelsen laa derpaa, og kun derigennem havde man Sikkerhed for, at Afgiften ind-

betaltes. Dette antager jeg har været Hovedgrunden til, at man hævdede, at Godtgørelsen skulde følge samme Hovedregel.

Naar det ærede Medlem hæfter sig ved, at der i Loven staar „Jordbrugeren“, gør jeg opmærksom paa, at der altid er en Jordbruger; en, der bruger Jorden, vil altid være til Stede. Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Bemærkning om, at der skulde have staaet, at Godtgørelsen skulde betales til Jorden. Jorden kan jo ikke modtage Udbetalingen, der maa altid være en Jordbruger, som modtager den. Det ærede Medlem fortolker altsaa paa sin Maade, saaledes at den Jordbruger, der menes, er den Jordbruger, der før ejede Jorden, medens Ministeriet mener, at der i Henhold til Paragraffens Ordlyd og til Motiverne med Ordet „Jordbrugeren“ menes den Jordbruger, der ejer Jorden.

Jeg maa saaledes hævde, at Cirkulæret er udstedt i nøje Overensstemmelse med Loven, dens Motiver og Rigsdagens Behandling af Sagen, og kan derfor ikke følge det ærede Medlems Henstilling om at træffe nogen Ændring i dette Forhold.

Forespørgeren (Ulrich): Jeg har henstillet til den højtærede Indenrigsminister at forandre den trufne Bestemmelse. Ministeren udtaler nu, at dette ikke lader sig gøre. Den højtærede Indenrigsminister henviser altsaa de Mennesker, der her efter min Mening har lidt en Uret, til at søge den Ret, som de mener at have, ved Domstolene. Ved denne den højtærede Ministers Stilling til Sagen faar den den store Betydning, jeg tillægger den, idet Landbrugerne bliver stillet overfor den Nødvendighed at maatte søge den dem ifølge Lovens Ord tilkommende Ret ved Domstolene, fordi Ministeriet fortolker Loven galt.

Den ærede Indenrigsminister vil gøre gældende, at Administrationen maa have en bestemt Maade at gaa frem paa for at vide, hvem disse Penge skal udbetales til; men det havde ikke været vanskeligt at finde en hensigtsmæssig Maade at ordne dette Forhold paa. Den højtærede Indenrigsminister har før i Tiden ikke været bange for at udstede Bekendtgørelser; naar der var blevet udstedt en Bekendtgørelse om, at enhver Landbruger, som havde afleveret Sæd til Staten i 1918, kunde henvende sig til det Kornnævn, hvor han havde afleveret sin Sæd, og modtage en Efterbetaling af 1 Krone, kan jeg ikke tro andet end, at enhver Landmand, som havde afleveret Sæd 1918, meget